

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1636/2020
11.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милић Милић адвокат из ..., против туженог Дом здравља Нови Кнежевац, кога заступа Јован Мишчевић адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3810/19 од 11.03.2020. године, у седници већа одржаној 11.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3810/19 од 11.03.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3810/19 од 11.03.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди, Судска јединица у Новом Кнежевцу П1 14/2019 од 17.09.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, поништена су решење директора туженог број ...-.../... од 22.11.2018. године и одлука Управног одбора туженог број ...-.../... од 06.12.2018. године, као незаконити. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљи омогући остваривање права на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, а да у противном предметна пресуда представља тужиљи правни основ за остваривање свих права према туженом по основу рада и радног односа. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 52.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3810/19 од 11.03.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Кикинди, Судска јединица у Новом Кнежевцу П1 14/2019 од 17.09.2019. године тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се као незаконита пониште решење директора туженог број ...-.../... од 22.11.2018. године и одлука Управног одбора туженог број ...-

.../... од 06.12.2018. године, као и одлука којом је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију из свих законом дозвољених разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 403. став 2. тачка 2. и 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је изјавио одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се као незаконити пониште решење директора туженог број ...-.../... од 22.11.2018. године, којим је одбијен захтев тужиље за исплату трошкова доласка и одласка са рада у висини цене месечне аутобуске карте, на релацији ... - ..., из разлога јер се са наведеним захтевом тужени као послодавац није сагласио, а тужиља приликом закључења уговора о раду није захтевала накнаду трошкова превоза, као и одлука Управног одбора туженог број ...-.../... од 06.12.2018. године, којом је приговор тужиље изјављен против решења директора туженог од 22.11.2018. године одбијен, уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијом указује.

С тога, у конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Осим тога, тужиља није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, нису испуњени услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. истог закона.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Одредбама главе XXIX Закона о парничном поступку, прописана су посебна правила за поступак у парницама из радних односа, док се остале одредбе ЗПП примењују када одредбама ове главе није другачије одређено.

Тужилца је тужбу у овој правној ствари поднела дана 07.02.2019. године. У конкретном случају, тужбени захтев се односи на поништај решења директора туженог од 22.11.2018. године и одлуке Управног одбора туженог од 06.12.2018. године. Дакле, тужбени захтев се не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа у смислу члана 441. ЗПП, па зато ревизија тужилце није дозвољена.

Ни то што је побијаном другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда, није од утицаја на другачију одлуку, јер се у конкретном случају одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП о дозвољености ревизије у случају преиначења првостепене пресуде, не примењује.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. у вези са чланом 154. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице, па је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић